

S planine.

ljubo solnčice se je izgubilo za gorami. Pastirjev rog je trobil pogrebno pesen dolgemu dnevu. Neumorni ptički so žvrgoleli le zdaj pa zdaj še. Goved se je odpovedala svojemu enakomernemu „mu-mu“, drobnica pa svojemu „bé-é-é“. Kuretina je posela svoje prostore pod hlevnim podstrešjem in race in gosí so se zgnetle v nizko račnico.

Tam okolo kočé in hleva pa še dolgo ni zavladata nočna tišina. Okrog ognjišča se suče ročna planšarica in na ognjišči sedi mirni život pastirjev. Zdaj pa zdaj se mu zadržéha in na to zine jedno ali drugo. Planšarica pa prime za posodo in odhiti mlest. Pri dverih in vrzelih ob stenskih tramovih pa se valé dimove meglice tjà v mirno noč.

In evo ti deklice pastiričice! Oberoč nese v kablah od studenca hladno studenčnico, da napoji žejno živinico. Belka in sivka jo vže čakate. Niti v hlev ne

odidete poprej, dokler je ne pozdravite še jedenkrat s svojimi pogledi, kakor vže veste in znate. In sivka jej je še posebno uljudna! Takó prikupljivo jo pogleda — kakor le to kravica more — in gobec se jej odpre in nosnice se jej raztegnejo — smijala se je. A pastiričica je ne utegne pogledati. Celó belke ne opazi, ki poveša glavo k tlom, kakor kaka sramežljiva deklica. Pastirica pa stopa počasi proti hlevu. Težka je voda — takó kisló se drži deklíčin obrazek, da je joj! Menda se jej vender sivka zato ne reži! Pa ti večerni komarji — brez teh tudi ne more biti! Ne samo jedenkrat se je vže jeden ali drugi zakadil v pastiričin segreti obrazek in ga malo pobožal, da je dekletce z vso jezo otresalo z glavico. Šibke ročice se jej tresejo — trikrat je vže morala postaviti posodici na tla in se malo oddahnuti in nekoliko odpočiti. In še tega gosjaka je bilo treba! Vsa perjád se je vže spravila spat, le ta gosjak se nikdar ne užene. Zdaj pa se zaletava še celó v svojo dobro gospodaričico in kako nagajivo jo povprašuje s svojim narečjem: kva? kva?

— Jaz ti bom vže dala, kva? V kraj!“ hiti se kregat pastiričica.

V tistem trenutji se začuje tudi votli glas sivkiu: „mu-u“.

— No, še ti se mi posmehuj sivka! Le počaki! Aló, v kočó!

Čopastej jarici se še tudi ne mudi. Še brska po tleh in stoče po kurje. In uzrok ima stokati. Njene sestrice jo sovražijo in preganjajo. Nikoli ne sme prenočevati mej njimi. Milosrčna pastiričica jo ima pa vender najraje. Vsak večer jo vzame v svoje naročje in posadi v koči na poličico pod sklednikom.

Pa še koliko takih skrbi in opravil ima deklica pastiričica. In vse opravi in vse poskrbi vsak večer in vsako jutro, dokler ne potekó spet dnevi življenja na planinah za jedno leto — — —

—c.

Kdo je naučil ptičice peti?

(Iz „Kukátka“ V. Kosmáka, preložil Borodinov.)

Tal sem v gozdu za majnikovega jutra oprt ob star javor. Listje na drevesih se je stoprav razvijalo iz popkov. Solnce je moglo sijati vže z vsemi žarki na vzpomládno-zeleno travo, na beli pljučnik in višnjave gluhe vijolice — in je tudi sijalo tako jasno in polno, da se je vsa rôsa blestela v njegovem lesku.

In nad menoj na vejah in mladikah, to vam je bilo piskanja in žvižganja, evrčanja in kúkanja, ukanja in gruljenja, smehú in vriskanja in vrhu tega še toliko sladkih in žalnih glasov, da sem kar omamljen zatisnil oči in kakor v sanjah poslušal to čarobno godbo.

„Oj ti, moj Bog!“ vzkliknol sem, „kako krasen je tvoj svet!“

In šel sem dalje po prekrasnem gozdu in koder sem hodil, povsod so pokukavala na me zvedavo črna očesca in pozdravljali so me sladki glasovi. Ustavim se pri mladem ptičku: „Kje, prosim te za Božjo voljo, mili moj ptiček, vzal si ta prekrasni spev? Saj mi veselja kar srce poskakuje.“

„Gospodič,“ zagostoli ptiček, „tega me je naučil moj oče.“

Ptičkov oče je sedel zraven na veji. Zaslišavši najin pogovor, prikima prijazno z glavo ter zažgoli: „Dà, dà, jaz sem ga naučil.“

„Kdo je pa tebe?“

„Mene je naučil tudi moj oče, — a temu je vže davno — davno!“

„In kdo je naučil tvojega očeta?“

„Ded — in od tega je pa vže cela večnost. Dalje nazaj ne pomne več nikdo.“

Na bližnjem drevesu je sedel star, osivel škvorec, resno in mirno povešajoč glavo. Pri zadnjih ptičkovih besedah nagne glavo na našo stran, kakor oglušel človek, in privzdignovši ponosno peroti, odprè oglodan svoj kljun ter pravi počasi s hripavim glasom: „Ni res, da dalje nazaj ne pomni nikdo! Ti vedno blebetaš. Jaz pomnim in vem, kako in kaj je bilo od početka. Poslušajte, da bodete znali.“

In škvorec si otáre kljun ob peroti, kakor kak govornik, ki si obriše usta z ruto, predno začne govoriti, ter jame pripovedovati tako-le: